

— Зварив, братіку, їсти? — заговорило кілька голосів.

— Та троха зварив — каже Непорадний, оглядаючись заклопотано на козаків: — Не сподівав ся тільки гостий. Я зладив на п'ятох, а вас слава Богу, чи не п'ятьдесять.

— Вгадав, отаманом будені; далєбі нас п'ятьдесять. Стрінули по дорозі ватагу Тріски Остана, знаєш? так злучили ся...

— Як не знати? А деж він?

— Здоров, Семене! — обзиває ся Тріска, злізаючи з коня: — Ну, не турбуй ся, решту наваримо самі, тай нагодуюмо ся...

— Хибаж ви цілу ніч їхали?

— А вжеж, від вечера до тепер.

Козаки оглянули ся на сонце, воно вже підійшло високо і озолотило своїми проміннями стел... Від того стала роса парувати і підходити в гору...

Козаки розсідлували та припинали коний, відпинали казанки, збирали наливо і заходились коло вареня каші. Поклали на двох росохатих коликах сінєу і повішали на неї казанки.

Огонь розгорів цілою силою...

Тепер стали козаки підходити тихо до Павлуся і придивлялись ся його блідому лицю. Між тими козаками був старий січовий дід Панас.

Йому було 80 літ з роду; та хоч час було спочити старим костям у якому зимовику, він »не давав ся старости« і волочив ся з козаками, граючи на бандурі та розвеселяючи їх грою та співом. Приставав від одної ватаги до другої і всюди його приймали. Правда, що не годен був шаблею гаразд вимахувати, за те стріляв з рушницї так, що птицю на лету не хибив. До того він знав лічити рани зілем, та через те радо його приймали до гурту. Його знала ціла Україна як характерника, себ то такого, що знає заворожити кулю, що його не береть ся. Бо й справді.

Дід Панас товаришував в походах в Крим, в Польщу, в турецьку та волоську землю, був в неодній біді, а ніколи жадна куля ні шабля його не драснула. Мимо своєї старости він голив часто лоб і бороду, заплітав по молодецьки свого